

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΗ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Άνεστη Χριστός, Ἡ δοκιμασία τοῦ λογικοῦ

Ἡ πίστη τοῦ χριστιανοῦ δοκιμάζεται μὲ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ σὰν τὸ χρυσάφι στὸ χωνευτήρι. Ἀπ' ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ πλεόν ἀπίστευτο πράγμα, ὁλότελα ἀπαράδεκτο ἀπὸ τὸ λογικὸ μας, ἀληθινὸ μάρτυριο γιὰ δαῦτο. Μὰ ἴσια-ἴσια, ἐπειδὴ εἶναι ἓνα πράγμα ὁλότελα ἀπίστευτο, γιὰ τοῦτο χρειάζεται ὁλόκληρη ἡ πίστη μας γιὰ νὰ τὸ πιστέψουμε. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι λέμε συχνὰ πὼς ἔχουμε πίστη, ἀλλὰ τὴν ἔχουμε μονάχα γιὰ ὅσα εἶναι πιστευτὰ ἀπ' τὸ μυαλό μας. Ἀλλὰ τότε, δὲν χρειάζεται ἡ πίστη, ἀφοῦ φτάνει ἡ λογική. Ἡ πίστη χρειάζεται γιὰ τὰ ἀπίστευτα.

Οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἄπιστοι. Οἱ ἴδιοι οἱ μαθητὰδες τοῦ Χριστοῦ δὲν δίνανε πίστη στὰ λόγια τοῦ δασκάλου τους ὅποτε τους ἔλεγε πὼς θ' ἀναστήθῃ, μ' ὅλο τὸ σεβασμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωση πὸ εἶχαν σ' Αὐτὸν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια του. Καὶ σὰν πῆγαν οἱ Μυροφόρες τὴν αὐγὴ στὸ μνήμα τοῦ Χριστοῦ, κ' εἶδαν τοὺς δυὸ ἀγγέλους πὸ τίς μιλήσανε, λέγοντας σ' αὐτὲς πὼς ἀναστήθηκε, τρέξαν νὰ ποῦμε τὴ χαροποιὰ τὴν εἶδηση στοὺς μαθητὲς, ἐκεῖνοι δὲν πιστέψανε τὰ λόγια τους, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὼς ἦταν φαντασίες: «Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος (τρέλα) τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς»...

Βλέπεις καταπάνω σὲ πόση ἀπιστία ἀγωνίσθηκε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς μαθητὰδες του. Εἶδες μὲ πόση μακροθυμία τὰ ὑπόμει-

(Φωτό: Ο Φώτης Κόντογλου δια χειρὸς Κωνσταντίνου Ξενοπούλου)

νε ὅλα; ...Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ, ἴσαμε σὴ-χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Χριστὸ μ' ἓνα μερα οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς εἴμαστε τοῖχο παγωμένον, τὸν τοῖχο τῆς ἀπι-

στίας. Ἐκεῖνος ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη του καὶ μᾶς καλεῖ κ' ἐμεῖς τὸν ἀρνιόμαστε. Μᾶς δείχνει τὰ τρυπημένα χέρια του καὶ τὰ πόδια του, κ' ἐμεῖς λέμε πὼς δὲν τὰ βλέπουμε. Ἐμεῖς ψάχνουμε νὰ βροῦμε στηρίγματα στὴν ἀπιστία μας γιὰ νὰ ἰκανοποιήσουμε τὸν ἐγωισμό μας, πὸ τὸν λέμε Φιλοσοφία καὶ Ἐπιστήμη. Ἡ λέξη Ἀνάσταση δὲν χωρᾷ μέσα στὰ βιβλία τῆς γνώσης μας... Γιατί «ἡ γνώση τοῦτου τοῦ κόσμου, δὲ μπορεῖ νὰ γνωρίσει ἄλλο τίποτα, παρεκτὸς ἀπὸ ἓνα πλῆθος λογισμῶν, ὄχι ὅμως ἐκεῖνο πὸ γνωρίζεται μὲ τὴν ἀπλότητα τῆς διάνοιας».

Ναί, ἐκεῖνους πὸ ἔχουνε αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἀπλότητα τῆς διάνοιας, τοὺς μακάρισε ὁ Κύριος, λέγοντας: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁφονται». Καὶ στὸν Θωμᾶ, πὸ γύρευε νὰ τὸν ψηλαφήσῃ γιὰ νὰ πιστέψῃ, εἶπε: «Γιατί μὲ εἶδες Θωμᾶ, γιὰ τοῦτο πίστεψες; Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι πὸ δὲν εἶδαν καὶ πιστέψανε».

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ μᾶς δώσει αὐτὴ τὴν πλούσια φτώχεια, καὶ τὴν καθαρὴ καρδιά, ὥστε νὰ τὸν δοῦμε ν' ἀναστήνεται γιὰ νὰ ἀναστηθοῦμε κ' ἐμεῖς μαζί του.

Αὐτὴ ἡ ἀνηξερία (ἡ ἄγνοια) εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴ γνώση: «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἄγνοια ἡ ὑπερτέρα τῆς γνώσεως». Καλότυχοι καὶ τρισκαλότυχοι ἐκεῖνοι πὸ τὴν ἔχουνε.

Χριστὸς ἀνεστη!

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

«Οἱ πόνοι τῆς Παναγιάς»

«Πού να σε κρύψω, γιόκα μου, να μη σε φτάνουν οἱ κακοί; Σε ποιο νησί του Ωκεανού, σε ποια κορφήν ερημική; Δε θα σε μάθω να μιλάς και τ' άδικο φωνάξεις. Ζέρω πως θάχεις την καρδιά τόσο καλή, τόσο γλυκή, που με τα βρόχια της οργής ταχιά θενά σπαράξεις.»

Τη νύχτα θα σηκώνομαι κι αγάλια θα νυχοπατώ, να σκύβω την ανάσα σου ν' ακώ, πουλάκι μου ζεστό να σου τοιμάζω στη φωτιά γάλα και χαμομήλι, κ' υστέρτα απ' το παράθυρο με καρδιοχτύπι να κοιτώ που θα πηγαίνεις στο σκολιό με πλάκα και κοντύλι...

Κι αν κάποτε τα φρένα σου μ' αλήθεια, φως της αστραπής, χτυπήσει ο Κύριος τ' ουρανού, παιδάκι μου να μη την πεις Θεριά οἱ ἄνθρωποι, δεν μποροῦν τὸ φως νὰ τὸ σηκώσουν. Δεν εἶν' αλήθεια πιο χρυσή σαν τὴν αλήθεια τῆς σιωπῆς. Χίλιες φορές νὰ γεννηθεῖς, τόσες θα σε σταυρώσουν!»

